

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z wniosku R. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 września 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 maja 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony R. W. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 1 kwietnia 2016 r. odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wniósł o zmianę decyzji i przyznanie prawa do renty. Podniósł, iż do dnia wypadku pracował jako stolarz z zawodowym wykształceniem. W ocenie ubezpieczonego, z uwagi na sprawność jedynie jednej ręki, możliwość zmiany zawodu jest w jego przypadku ograniczona.

Wyrokiem z dnia 21 lipca 2017 r., sygn. akt V U (...), Sąd Okręgowy w S. oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 24 maja 2018 r., sygn. akt III AUa (...), oddalił apelację R. W. od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w S..

Ubezpieczony R. W. zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 maja 2018 r., sygn. akt III AUa (...), skargą kasacyjną w całości, wnosząc o:

1. uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 maja 2018 r. oraz uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego w S. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;

2. zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącego R. W. kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Skarżący zarzucił wyrokowi Sądu Apelacyjnego:

1. naruszenie art. 382 w zw. z art. 233 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c., przez nierozważenie i nieodniesienie się do zarzutu podniesionego w apelacji, a to rażącego naruszenia przepisów postępowania przez Sąd, tj. art. 13 § 2 w zw. z art. 233 k.p.c., mającego istotny wpływ na wynik sprawy, zwłaszcza nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i ustalenia na jego podstawie, że skarżący R. W. nie jest niezdolny do pracy, podczas gdy prawidłowa, wszechstronna ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na takie rozstrzygnięcie;

2. naruszenie prawa procesowego, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, tzn. art. 233 § 1 w zw. z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., polegające na przejęciu przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego w S. bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii, w sytuacji gdy zarzuty apelacji obejmowały przede wszystkim sprzeczność ustaleń sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co skutkowało tym, że zarzuty apelacyjne nie zostały rozpoznane.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na fakt, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jak również skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jak wyjaśnił skarżący, istotne zagadnienie prawne wiąże się z tym, że występuje znaczna rozbieżność pomiędzy sytuacją skarżącego, opisaną w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, a sytuacją rzeczywistą. Dodatkowo Sąd Apelacyjny oprócz stwierdzenia, że skarżący winien się przekwalifikować, nie wyjaśnił, na czym to przekwalifikowanie faktycznie miałoby polegać.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Konstrukcyjne wymaganie skargi kasacyjnej przedstawienia uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest spełnione jedynie wtedy, gdy skarżący w wyodrębnionym - odrębnym od uzasadnienia podstaw kasacyjnych - wywodzie prawnym wykaże, że w sprawie występuje jedna z przesłanek przedsądu przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (postanowienie z Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2017 r., II UK 712/16, niepubl.).

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić wyczerpującą argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być nadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, LEX nr 2312016).

W przypadku powołania się na oczywistą zasadność skargi należy natomiast wykazać, iż zaskarżony wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy przedmiotowej sprawy i dłuższych badań lub dociekań (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2017 r., V CSK 535/16, LEX nr 2304253).

Skarżący nie uczynił zadość wskazanym wymaganiom. Sformułowany przez niego problem, *notabene* niepowiązany z żadnym przepisem, nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego o abstrakcyjnym charakterze, wymagającego pogłębionej wykładni. Ponadto, co równie istotne, sformułowania użyte przez skarżącego wskazują na kwestionowanie przez niego wyłącznie ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd. Tymczasem Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do

badania prawidłowości zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów, dokonanych przez sąd drugiej instancji. Sąd Najwyższy jako „sąd prawa”, rozpoznając nadzwyczajny środek odwoławczy w postaci skargi kasacyjnej, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Związanie to wyklucza nie tylko przeprowadzenie w jakimkolwiek zakresie dowodów, lecz także badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Ustrojową funkcją Sądu Najwyższego jest sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Z tego punktu widzenia każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest *a limine* niedopuszczalny (postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 czerwca 2006 r., IV CSK 100/06, LEX nr 1101306; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 211/06, LEX nr 1102310).

Skarżący nie sprecyzował także, który przepis w jego ocenie naruszył - i to w sposób rażący - Sąd drugiej instancji. Skarżący opisał jedynie ogólnikowo swoje niezadowolenie z wydanego orzeczenia. Tego rodzaju uzasadnienie nie jest wystarczające do uznania, że skarga zasługuje na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania jako oczywiście zasadna. Nie jest natomiast rzeczą Sądu Najwyższego doszukiwanie się wymaganej argumentacji w pozostałej części uzasadnienia skargi kasacyjnej (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 grudnia 2007 r., III CSK 319/07, LEX nr 623803).

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w sentencji.